

HET GLINSTERT

Leesexemplaar

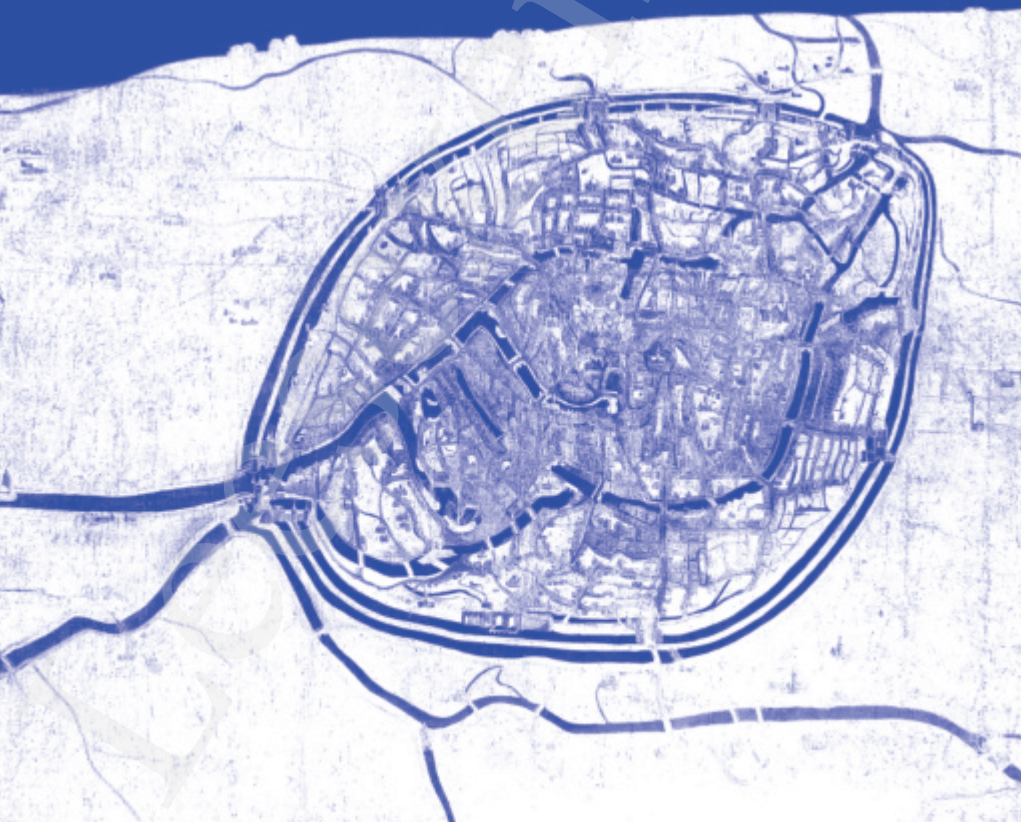
MARIEKE DE MARÉ
EN LARA TAVEIRNE

HET

VERHALEN ●

**GLI
NST
ERT**

PELCKMANS

BEGIN

Een groep mensen staat op het strand.
Iedereen kijkt naar de zee en zwijgt.

Tot een vrouw zegt: 'Soms wou ik dat mijn ruggengraat zo stevig was dat er een ladder tegen kon staan, waarop iemand dan omhoog kon klimmen, langs mijn heup en mijn verhaal. Iemand zou dan boven mijn hoofd kunnen kijken en roepen: *Ik sta op een ladder tegen haar ruggengraat!* Anderen zouden naar mij kijken en vinden dat ik sterk ben, dat ik zonder zorgen, dat ik gelukkig, dat ik niet besef hoe zwaar. Iedereen zou een ladder tegen mij willen zetten. Slechts een paar keer zou ik vragen: *Als jij op mijn verhaal klimt, mag ik dan ook een keer op dat van jou klimmen?*'

Een andere vrouw op het strand kucht.
Een jongen gaat met zijn handen door zijn haar.
De man met zijn badmuts al aan vraagt: 'Gaat het?'
'Het gaat,' zegt de vrouw.

Ondertussen beweegt de groep zich op blote voeten naar de vloedlijn. Ze komen van verderop, uit een stad waar lichtjes achter ramen glinsteren als gedachten die niet willen rusten. Waar stemmen zich eindeloos vermengen met de geluiden van de stad.

Soms haakt iemand een arm in een andere, wordt een hand zacht op een schouder gelegd, duurt een blik langer dan bedoeld. Daar, aan de rand van het water, wordt gezocht naar iets wat niet in taal bestaat.

De golven naderen hun tenen.

‘Wie gaat er als eerste in?’

Er wordt afgeteld. Drie, twee, een.

Ze beginnen te lopen.

Het water spettert wild rond hun benen.

Tot iemand zijn evenwicht verliest en struikelt.

Ze gieren het uit.

Vandaag worden ze gedragen door de machtige zee.

BLAD PAPIER

Ik grabbel in mijn handtas op zoek naar het schrift dat ik heb gekocht om er als een echte schrijver uit te zien. Iemand die de hele tijd wordt bezocht door mooie zinnen. In werkelijkheid schrijf ik er alleen to-dolijstjes in. Later scheur ik die lijsten er weer uit, in een poging het schrift in zijn oorspronkelijke functie te herstellen. Intussen hangen de bladen los in de nietjes. Het is lastig om in dat flodderschrift geen gefaalde schrijverscarrière te zien.

Ook nu rommelen er dingen in mijn hoofd die ik niet mag vergeten, maar ik ben dat stomme schrift thuis vergeten en in mijn tas zit niets wat voor een snippetje kan doorgaan.

Op dat moment valt mijn blik op een meisje dat aan de overkant van het plein zit, naast een bank. Zonder er verder over na te denken, loop ik naar haar toe en vraag of ze soms een blad papier bij zich heeft.

‘Ik kom niet van school. Had wel gemoeten, maar ik was er niet.’

Ze opent haar tas om me de bewijzen te laten zien. Daar zit inderdaad geen schoolmateriaal in, wel veel make-up.

‘Je zou me heel mooi kunnen maken,’ zeg ik. Het meisje kijkt op. Ze heeft valse wimpers, maar ze lacht heel echt.

Als ik verder wil lopen, vraagt ze of ik even bij haar wil blijven. Ze vraagt het zonder wanhoop in haar stem. Even neutraal als ik om een blad papier heb gevraagd.

Zo beland ik ook naast de bank. Zonder dat ik ernaar vraag, begint ze te vertellen. Ze legt haar geheimen met zoveel gemak bloot dat ik me afvraag of dat komt omdat ze als kind nooit is toegedekt. Dat heeft ze me verteld. ‘Niet één keer. Ik denk dat ik het daarom altijd zo koud heb in mijn dromen.’

Er worden liters alcohol gedronken in haar verhaal en niemand slikt haar leugens nog. Ze vraagt of ik weet of winkeldiefstal op je zestiende voor altijd op je strafblad blijft staan. Ze zegt dat ze niet weet hoe de jongen heet met wie ze de eerste keer... dat het wel voor hem was dat ze die concealer uit de Kruidvat...

‘Mag ik je nog een goede raad geven?’ vraag ik.

Ze knikt gretig.

‘Let op, mijn advies is niet gratis.’

Er ontstaat een donkere paniek in haar ogen.

Ze heeft dingen die cadeautjes leken al vaker duur betaald.

‘Wat wil je in ruil?’

‘Goede raad van jou.’

‘Dus je wil dat ik jou advies geef?’

Dat vindt ze hilarisch.

Ze legt haar gezicht tussen haar knieën om na te denken. Ze neemt er haar tijd voor. Als de groot opgemaakte ogen zich eindelijk weer op mij richten, zie ik dat ze iets goeds heeft bedacht.

‘Blijf de mensen op straat om een blad papier vragen.’

IS ER MISSCHIEN IETS WAT JIJ 'S NACHTS NIET WIL MISSEN?

Myrre houdt niet van haar eigen olieballen. De geur, het frituren, het vet dat in je keel blijft hangen, het is alsof haar eigen lichaam iets onverteerbaars afstoot. Maar wat zij verafschuwt, lijken anderen juist heerlijk te vinden. Ik hoor haar roepen: 'Gefrituurde gistballen voor uw maag' en 'Vettige ballen te koop' en begeef me meteen naar haar kraam. Voor mij staan twee wachtenden. Een jongen. Achter hem een oude vrouw.

'Hoeveel wil je er?'

'Twaalf,' zegt de jongen.

Myrre schept twaalf smeuije ballen in een puntzak en strooit er bloedsuiker over.

'Hier, dat is dan vijftien euro. Ga jij dat helemaal alleen opeten?'

'Ik wil wel delen,' zegt de jongen. Hij geeft een briefje van tien en een briefje van vijf aan Myrre.

'Alsjeblieft, mevrouw.'

'Dat is heel beleefd, jongen, dank je wel. Trouwens, wat is er met je ogen? Die zien zo rood.'